

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně: **N. A.**
narozená X, státní příslušnost Gruzie
t. č. bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č.j. OAM-110/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Dne 29. 1. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci pohovoru s účastí tlumočnicka žalobkyně vypověděla, že z Gruzie vycestovala dne 18. 12. 2018 letecky, přicestovala do Polska, a to za prací. Na území České republiky přicestovala autobusem z Polska v týž den, kdy požádala o udělení mezinárodní ochrany. Její dvě zletilé děti zůstaly v Gruzii. Manžel se nachází též na území České republiky, kde je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně vypověděla, že je zcela zdráva. Dále prohlásila, že je pravoslavného vyznání. V období od

roku 2008 do 29. 11. 2018 podporovala spolu se svým manželem v Gruzii stranu Národní hnutí, jejíž členkou ale nikdy nebyla. Právě do souvislosti s podporou strany Národní hnutí žalobkyně dává přepadení, ke kterému mělo dojít ve dnech 26. 10. 2018 a 29. 11. 2018 v Tbilisi, kde probíhaly povolené mítinky a kde žalobkyně se svým manželem prováděla agitaci na podporu strany. Přepaden měl být její manžel, dle mínění žalobkyně snad jakousi „speciální jednotkou“. Tou měl být zbit, neboť nepodporoval vládnoucí stranu Gruzínský sen. Její manžel měl sepsat stížnost, avšak nedočkal se žádné odpovědi. Sama žalobkyně v Gruzii žádné problémy neměla, nebyla nijak obtěžována ani nijak fyzicky napadena. Neměla ani žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou. Důvodem, proč z Gruzie odcestovala, byl její manžel; jelikož ten měl v Gruzii problémy kvůli aktivní podpoře Národního hnutí, měla problémy celá jeho rodina. Na dotaz, proč z Polska manžel na území České republiky vycestoval sám, zatímco žalobkyně tak učinila později, žalobkyně uvedla, že důvodem byl výdělek. Ačkoliv pracovní povolení v Polsku měla žalobkyně platné do 13. 3. 2019, vycestovala za manželem do České republiky dříve kvůli těžkým pracovním podmínkám, ačkoliv původně hodlala setrvat v Polsku. Tam totiž původně chtěl pracovat také její manžel, ale kvůli těžké práci a jeho zdravotnímu stavu se rozhodl pro práci v České republice. Na otázku, proč manžel nepožádal o mezinárodní ochranu už v Polsku, žalobkyně uvedla, že „jsou tam špatné podmínky“. Žalobkyně dále uvedla, že neví, co by se jí v případě návratu do vlasti mohlo stát či zda by jí tam mohlo hrozit nějaké nebezpečí.

2. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklady sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen „MZV“) ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie, sdělení MZV ze dne 4. 4. 2019, č. j. 104648-8/2019-LPTP Gruzie, analýzu ze dne 3. 7. 2018 nazvanou *Bezpečnostní a politická situace v zemi* a analýzu ze dne 30. 4. 2019 nazvanou *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*. Dle údajů obsažených v těchto podkladech je Gruzie hodnocena jako země, která je od roku 1994 signatářem základních lidskoprávních úmluv (mj. též Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Poslední ozbrojený konflikt proběhl v roce 2008 s Ruskem; v důsledku toho jsou na centrální vládě fakticky nezávislé oblasti Abcházie a Jižní Osetie a fakticky spadají pod kontrolu Ruské federace. V posledních volbách konaných v roce 2016 získala v gruzínském parlamentu ústavní většinu strana Gruzínský sen, naproti tomu strana Sjedené národní hnutí ve volbách oslabila. Volby byly navzdory obecně velkému vlivu oligarchů hodnoceny mezinárodními pozorovateli jako soutěživé a dobře zvládnuté. Dle gruzínských zákonů nelze udělit trest smrti. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou v případě návratu v Gruzii nijak postihováni. V Gruzii existuje reálná možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, efektivita vyšetřování je v takovém případě ovlivněna mnoha faktory. Obecně nelze říci, zda by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU, v případě nečinnosti policie či protiprávního jednání policistů se lze obrátit se stížností na prokuraturu nebo Generální inspekci Hlavní prokuratury Gruzie. Nedostatky v oblasti lidských práv jsou spatřovány v nedostatečně nezávislém a nestranném soudnictví, v porušování soukromí a násilí vůči osobám z komunity leseb, gayů, bisexuálů a transgender osob, Gruzie rovněž nemá zcela nezávislý mechanismus pro vyšetření případů mučení. Celkově Gruzie splňuje – s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie – základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu. Jak vyplývá ze zdrojů citovaných v

rámci těchto podkladů (jmenovitě analýz ze dne 3. 7. 2018 a ze dne 30. 4. 2019), při hodnocení bezpečnosti byly jako prameny informací použity též zprávy mezinárodních organizací (OSN, OBSE, UNHCR), zahraničních státních orgánů (Ministerstvo zahraničních věcí USA), články neziskových organizací (Amnesty International) či veřejnoprávních médií (ČTK).

3. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2019 vyplývá, že žalovaný předložil žalobkyni materiálové podklady zmiňované v předchozím odstavci, jakož i protokoly o pohovoru s žalobkyní. Současně s tím žalobkyni sdělil, že tyto podklady budou sloužit pro vydání rozhodnutí, dotázal se jí, zda se chce s obsahem těchto podkladů seznámit a vyjádřit se k nim a zda chce navrhnout jejich doplnění nebo uvést ještě jiné skutečnosti významné pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. U všech těchto úkonů byl přítomen tlumočník. Žalobkyně na tyto výzvy odpověděla záporně a protokol stvrdila svým podpisem.
4. Dne 13. 6. 2019 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí („dále napadené rozhodnutí“). Z jeho obsahu vyplývá, že žalovaný dospěl k tomu, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobkyně vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla pronásledována. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany nebo organizace, pouze prováděla agitaci pro politickou stranu, a to za odměnu. Svou žádost o mezinárodní ochranu s vlastními politickými aktivitami nikterak nespojuje a ani z její výpovědi nevyplývá, že by v souvislosti se svou politickou aktivitou očekávala nějakou formu pronásledování v případě návratu do vlasti. Žalobkyně výslovně uvedla, že z Gruzie vycestovala kvůli svému manželovi, který byl ve vlasti dvakrát napaden na politických mítincích. Ona osobně v Gruzii žádné problémy neměla, nebyla nijak obtěžována ani fyzicky napadena, neměla žádné problémy se státními orgány ani nebyla nikdy trestně stíhána. Dle žalovaného však je v předmětném řízení o udělení mezinárodní ochrany posuzována výhradně osobní situace žalobkyně ve vztahu k zemi jejího původu, přičemž osobní situace jejího manžela byla žalovaným posuzována v samostatném řízení o udělení mezinárodní ochrany. Není možné, aby se správní orgán při posuzování žádosti žalobkyně zabýval případnými problémy, které mohou po návratu do vlasti hrozit jejímu manželovi. Nadto žalovaný dodal, že manželovi žalobkyně nebylo v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyhověno. Žalobkyně tedy dle žalovaného neuvedla žádné konkrétní důvody, které by jí bránily v návratu do vlasti. Rovněž neuvedla, že by jí v Gruzii hrozilo konkrétní nebezpečí, když pouze sdělila, že neví, co se jí při jejím návratu může stát. V případě, že by se žalobkyně po svém návratu do vlasti setkala s protiprávním jednáním vůči své osobě, může využít příslušné právní prostředky. V Gruzii se lze obrátit na policii v případě, že se občané cítí být poškozeni trestnou činností. Vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. V případě nečinnosti policie se lze obrátit na Generální inspekci policie. Se stížnostmi se lze obrátit rovněž na veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. V případě, že by se tedy žalobkyně po svém návratu setkala s protiprávním jednáním vůči své osobě, má možnost tyto problémy řešit. Žalovaný neshledal objektivní důvody, pro které by žalobkyně ve své vlasti mohla pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodu své rasy, národnosti, příslušnosti k určité skupině či zastávání určitých politických názorů, nebo se takového pronásledování mohla obávat.

5. Žalovaný rovněž dále zkoumal, zda nejsou dány důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, nicméně z výpovědi žalobkyně ani z jiných zjištění neshledal, že by některému z rodinných příslušníků žalobkyně byla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný zkoumal též možnosti pro udělení humanitárního azylu, přičemž neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by žalobkyni měl být humanitární azyl udělen. Žalovaný neshledal ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany, opět přitom odkázal na shromážděné podklady o zemi původu a shledal, že Gruzie je bezpečná země, kde neúspěšným uchazečům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu nehrozí trest smrti, ani vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ani zde není relevantní riziko ozbrojeného konfliktu. Jelikož žádný z rodinných příslušníků žalobkyně neměl v České republice udělenou doplňkovou ochranu, vyloučil žalovaný možnost udělení doplňkové ochrany též pro případ sloučení rodiny. Žalovaný tak neshledal žádný důvod pro udělení některého druhu mezinárodní ochrany, současně konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyní podána účelově ve snaze legalizovat její pobyt v České republice, neboť žalobkyni objektivně nic nebránilo, aby žádost o mezinárodní ochranu uplatnila již v Polsku. Předně pak dle žalovaného o mezinárodní ochranu požádala jen proto, aby následovala kroky svého manžela.

II. Obsah žaloby

6. V žalobě podané ke Krajskému soudu v Brně, který svým usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. 41 Az 28/2019 - 9, věc postoupil zdejšímu soudu, žalobkyně uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany požádala v souvislosti s problémy, kterým v Gruzii čelil její manžel M. A., jehož žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta samostatným rozhodnutím, jež bylo rovněž napadeno žalobou.
7. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze za účelem legalizace jeho dalšího pobytu na území, aby mohla následovat svého manžela. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 - 49, podle jehož závěrů samotná skutečnost, že se žadatel podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží legalizovat svůj další pobyt na území České republiky, ještě nevylučuje, že opustil zemi svého původu právě z odůvodněného strachu ze svého pronásledování, nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládající nárok na doplňkovou ochranu. Žalobkyně připustila, že účelem azylového řízení nemá být legalizace pobytu na území České republiky, nicméně je přesvědčena, že ve své žádosti uvedla takové skutečnosti, které mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. V jejím případě je proto nerozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádala již na území Polska.
8. Žalobkyně má dále za to, že problémy, se kterými se ve vlasti setkal její manžel, mohou negativně ovlivnit i ji samotnou, když útočníci údajně manželovi vyhrožovali způsobem, na jehož základě lze předpokládat, že ohrožena může být i sama žalobkyně. Ta nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by k zamezení hrozby napadení ze strany třetích osob mohla využít prostředky nápravy v zemi svého původu. Žalobkyně má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela schází skutkové závěry o tom, zda by se žalobkyni v jejím konkrétním případě vůbec mohlo dostat ze strany příslušných státních orgánů efektivní ochrany. Touto otázkou se žalovaný blíže nezabýval a nevedl v tomto směru dokazování. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 - 51, z něhož ocitovala pasáže podporující její argumentaci, že

v určitých situacích nelze po žadateli o mezinárodní ochranu důvodně žádat, aby se obrátil na orgány v zemi původu. Citovala též úryvek z rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006 - 100, dle kterého jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tamější orgány nepožádal o pomoc, a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje. Dále žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, z něhož citovala pasáž uvádějící, že v případě tvrzení žadatele o nemožnosti obrátit se na příslušné orgány v zemi původu nelze vycházet pouze ze shromážděných údajů o právním systému nebo organizaci veřejné moci bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Přesně v tomto směru měl žalovaný pochybit, neboť otázku dostupnosti ochrany před vážnou újmou v zemi původu vypořádal pouze odkazem na jedinou zprávu o zemi původu žalobkyně, konkrétně na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/20217-LPTP, ze které dovodil pouze to, že se v Gruzii lze obrátit na policii a že se v případě nečinnosti policie či jejího protiprávního jednání lze obrátit na příslušné orgány. Dle žalobkyně je takové posouzení pouze formální a naprosto nedostatečné, neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, nakolik jsou tyto prostředky účinné v praxi. V tomto směru žalobkyně považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

9. Žalobkyně rovněž namítá neobjektivnost a neaktuálnost zpráv, které žalovaný použil jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. V otázce dostupnosti ochrany v zemi původu žalovaný vycházel pouze ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/20217-LPTP, kterou však nelze považovat za objektivní a aktuální, neboť se jedná pouze o informace poskytnuté zastupitelským úřadem České republiky v Gruzii, avšak tyto informace nejsou podloženy žádnými dalšími informacemi z nezávislých zdrojů. Za stejně neaktuální a neobjektivní žalobkyně označila také ostatní zprávy, na které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval, neboť nejnovější z nich byly ke dni vydání rozhodnutí více než rok staré, další jsou dokonce z let 2015 a 2016, a navíc jde opět jen o informace od zastupitelského úřadu. V této souvislosti žalobkyně citovala § 23c písm. c) zákona 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), které je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), která ve svém čl. 10 odst. 3 písm. b) stanoví členským státům povinnost zajistit, aby získávaly přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a od příslušných mezinárodních organizací pro lidská práva, týkající se obecné situace v zemích původu. Tyto požadavky však v daném případě nebyly naplněny a práce žalovaného s informacemi tak byla dle žalobkyně nedostatečná, a proto skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s námitkami proti napadenému rozhodnutí nesouhlasí. Ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení, stručně vylíčil důvody uváděné žalobkyní v její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, poukázal na průběh pohovoru s žalobkyní a zkonstatoval shromážděné spisové podklady, přičemž vyloučil, že by svým rozhodnutím porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný v podstatné části svého vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, z něhož dle jeho názoru dostatečně vyplývá, jak se s žádostí žalobkyně vypořádal. Podrobněji žalovaný reagoval na

námítku týkající se nedostatečných podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že dne 7. 6. 2019 byla žalobkyni dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění, což však žalobkyně neučinila a bez námitek podepsala protokol o seznámení se s podklady. Žalovaný rovněž namítl, že povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí pouze v rozsahu důvodů uvedených žadatelem v průběhu správního řízení, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 Azs 202/2004 - 59. V této souvislosti opět připomněl, že žalobkyně v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nevznesla jakoukoliv námítku, a teprve v situaci, kdy se svojí žádostí neuspěla, zpochybňuje použitelnost těchto podkladů. V kontextu tohoto počínání žalovaný shledal žalobkyní uváděné námítky za účelové a navíc příliš obecné na to, aby relevantnost použitých podkladů mohla zpochybnit. Namítané porušení ustanovení § 23c zákona o azylu je dle žalovaného rovněž neopodstatněné, neboť zde obsažený výčet je neuzavřený a shromážděné podkladové informace těmito požadavkům vyhovují. Žádost žalobkyně považuje žalovaný za účelovou, neboť ta o mezinárodní ochranu požádala jen proto, aby následovala kroky svého manžela, za nímž vycestovala z Polska. K tomu žalovaný připomněl nutnost požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na území, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu možnosti požádat v jiném členském státě. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že by dostatečně neodůvodnil závěry pro neudělení doplňkové ochrany, v této souvislosti zdůraznil, že žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádnou skutečnost podřaditelnou pod vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. K podkladům odůvodnění týkající se vyhodnocení Gruzie jako bezpečné země žalovaný připomenul zprávu z 30. 4. 2019 a shrnul její hlavní obsah. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně si pouze domýšlí krajní scénáře pro případ svého návratu do země původu a soudu podsouvá pouhé domněnky, které však nemají jakoukoliv reálnou spojitost s jejím azylovým příběhem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobkyně

11. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně namítla, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k žalobním bodům, když pouze zopakoval, že se pronásledování týkalo především jejího manžela, nikoliv žalobkyně samotné. Následně odkázala na odst. 36 preambule směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), dle kterého jsou rodinní příslušníci zpravidla již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka. Žalobkyně proto namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí o událostech, které postihly jejího druhu, téměř nezmiňuje, a to přesto, že jde o zásadní aspekt celého azylového řízení. Tyto skutečnosti přitom dle žalobkyně nelze izolovat a v řízení týkající se žalobkyně je ignorovat přesto, že právě tyto skutečnosti měly vliv na to, že žalobkyně Gruzii opustila. Žalobkyně žije s manželem více než 25 let, jsou spolu neodmyslitelně spjati. K podpoře svých tvrzení odkazuje i na § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, upravující institut osoby blízké. To, že žalovaný v řízení nezohlednil pro věc zásadní okolnosti,

považuje žalobkyně za porušení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je v důsledku těchto vad dle mínění žalobkyně nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí musel soud zohlednit článek 46 odst. 3 procedurální směrnice, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice), Česká republika však tuto transpozici neučinila, a proto má zmiňovaný článek přímý účinek a je třeba jej aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť žádost o mezinárodní ochranu byla podána po datu 20. 7. 2015 (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku.
14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalovaný s takovým postupem vyjádřil výslovně souhlas a žalobkyně v soudem stanovené lhůtě nesdělila, zda na nařízení jednání trvá. Lze proto s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlas vyjádřila.
15. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dle shora uvedených kritérií dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud předesílá, že již dříve, rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 52 Az 18/2019 - 42, zamítl žalobu manžela žalobkyně, který v žalobě uplatňoval některé obdobné námitky. Soud neshledal důvod se od závěrů odkazovaného rozsudku odchýlit, a proto z jeho závěrů vycházel.
16. Soud se předně vyjadřuje k námitce směřující proti závěrům žalovaného, že žádost byla žalobkyní podána čistě účelově s cílem legalizace jejího dalšího pobytu na území České republiky, neboť možnost požádat o mezinárodní ochranu měla již na území Polska. Žalovaný z toho usuzuje, že žalobkyně svoji situaci ve vlasti nepovažovala za závažnou. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zjevné, že úvaha žalovaného o tom, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobkyně podána za účelem legalizace pobytu na území České republiky, stejně jako že žádost mohla být podána již na území Polska, nepředstavovaly jediné a zejména nosné důvody pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto úvahy byly v napadeném rozhodnutí uvedeny toliko jako podpůrné (viz uvození slovy „*Nad rámec...*“ na str. 4 napadeného rozhodnutí) a samy o sobě nepředstavovaly důvody pro neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný provedl věcné posouzení žalobkyní uváděných skutečností a její žádost projednal meritorně. S ohledem na skutečnost, že věcné posouzení žádosti ze strany žalovaného v soudním přezkumu obstálo (viz dále), se soud touto otázkou blíže nezabýval.
17. V zásadě totéž lze uvést i ve vztahu k bezprostředně související námitce týkající se závěru žalovaného o účelovosti žádosti kvůli snaze legalizovat svůj pobyt na území Česka. V tomto směru soud považuje za zcela nepřiléhavý odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 - 49, neboť zmiňovaným

rozsudkem byla řešena situace, kdy správní orgán založil své rozhodnutí pouze na účelovosti žádosti, aniž by se vůbec zabýval otázkou, zda by žadatelem uváděné skutečnosti nemohly představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. To však zjevně není případ nyní posuzované věci, neboť žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí otázkou možného udělení doplňkové ochrany zabíral (viz str. 5–8 napadeného rozhodnutí), což ostatně nepřímo potvrzuje i žalobkyně sama tím, že hned v navazujících částech své žaloby s argumenty žalovaného týkajícími se neudělení doplňkové ochrany věcně polemizuje.

18. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že by žalovaný nedostatečně vedl dokazování k vyhodnocení dostupnosti ochrany před vážnou újmou v zemi původu konkrétně ve vztahu k žalobkyni. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že žalovaný se touto otázkou [konkrétně na straně 3 a posléze i na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí – nejprve v rámci posouzení, zda v případě žalobkyně neexistují důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, posléze v rámci posouzení, zda neexistují důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona] důkladně zabýval. Vycházel přitom ze shromážděných informací o poměrech v Gruzii (k navazující námitce objektivnosti a aktuálnosti těchto podkladů viz bod 20 níže). Je sice pravdou, že k vlastní otázce efektivní ochrany poskytování gruzínskými orgány žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí spíše jen obecně zkonstatoval, že vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, nicméně tento způsob vypořádání nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Měla-li žalobkyně onou „efektivní ochranou“ na mysli úspěšnost policejního vyšetřování v případě podání trestního oznámení (což lze z kontextu její žaloby usuzovat), pak soud podotýká, že úspěšnost vyřizování trestních oznámení a s tím souvisejícího odhalování pachatelů a odškodňování poškozených je objektivně těžko měřitelná veličina, přičemž ani v České republice (v níž se žalobkyně domáhá udělení mezinárodní ochrany) nelze v případě podání trestního oznámení automaticky očekávat pozitivní výsledek vyšetřování ukončený odhalením pachatele a odškodněním poškozeného. Úspěšnost policejního orgánu při vyřizování trestních oznámení a dokončování vyšetřování proto nemůže být stěžejním kritériem při posuzování důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu ani pro posuzování důvodů doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
19. Diametrálně odlišná situace by byla v případech, pokud by se žadatel samotným obrácením na státní orgány v zemi původu vystavoval nebezpečí, nebo pokud státní orgány v zemi původu určitou trestnou (resp. protiprávní) činnost běžně kryjí či dokonce podporují. Právě o takový případ šlo v žalobkyní uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 - 51, v němž žadatelka o mezinárodní ochranu dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že v zemi jejího původu (Nigérii) se státní orgány nevměšují do záležitostí vesnických komunit a nechávají místní obyvatele vykonávat vlastní spravedlnost, zejména pokud jde o násilí na ženách, které v uvedené zemi bylo do jisté míry právem nezakazované. V takovém případě skutečně nešlo očekávat, že by dovolání se pomoci u bezpečnostních orgánů v zemi původu mohlo mít smysluplný efekt. Podobně tomu bylo i v případě řešeném v dalším žalobkyní uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006 - 100, kdy se žadatelka o mezinárodní ochranu hlásila k určité národnostní menšině a současně dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že tato národnostní menšina je v zemi žadatelčina původu ze strany policie a úřadů terčem cílené diskriminace a pronásledování. V takovéto situaci skutečně nešlo vycházet pouze ze shromáždění údajů o právním systému

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

a organizaci veřejné moci, neboť ve světle předmětné zprávy mohly být tyto záruky pouze formální. Do třetice se o obdobnou situaci jednalo i ve věci, v níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129; v tomto případě dle tvrzení žalatelky o mezinárodní ochranu docházelo k šikaně pro její náboženské vyznání i ze strany policie a dle Nejvyššího správního soudu tak bylo nutné zkoumat, zda by se právům žalobkyně v konkrétní situaci u kazachstánských orgánů veřejné moci vůbec dostalo efektivní ochrany. O žádný takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná a závěry výše zmiňovaných rozsudků na nyní posuzovanou věc nepřiléhají. Žalobkyně se totiž ani při pohovoru, ani později během správního řízení nikdy nezmínila o tom, že by byla příslušnicí některé národnostní či náboženské menšiny, ani že by vůči ní mělo být ze strany konkrétních gruzínských orgánů přistupováno nestandardně. Žalobkyně v žalobě svůj azylový příběh staví pouze na tvrzení, že podporovala spolu se svým manželem politickou stranu Národní hnutí, v důsledku čehož měl být její manžel v Tbilisi na ulici celkem dvakrát napadnut, přičemž se cítí být ohrožena i žalobkyně sama. Naproti tomu nikdy neuváděla, že by kvůli svému politickému názoru měla být postihována ze strany státních orgánů. Z podkladů shromážděných žalovaným (jmenovitě z analýzy ze dne 30. 4. 2019) vyplývá, že obecně nelze říci, že by efektivita policejního vyšetřování v Gruzii byla méně či více efektivní v porovnávání se zeměmi EU, a pokud jde o žalobkyni podporovanou politickou stranu, tak ta je sice od voleb v roce 2016 v opozici, avšak její členové či příznivci nejsou ze strany státních orgánů nijak postihováni. Žalobkyně sama v rámci líčení svého azylového příběhu nikdy netvrdila, že by měla poznatky o tom, že gruzínské policejní orgány postupují vůči podporovatelům určitých politických směrů nestandardně. V kontextu uvedeného je tudíž obecná žalobní námitka o nedostatečném zkoumání efektivy ochrany ze strany orgánů v zemi původu zcela nedůvodná.

20. Soud nehledal důvodným ani žalobní bod brojící proti neaktuálnosti a neobjektivitě podkladů použitých ke zjištění skutkového stavu. Jak bylo podrobněji popsáno popisu průběhu správního řízení (viz bod 2 výše), žalovaný při svém rozhodování vycházel z podkladů z rozmezí let 2018 až 2019, tudíž se dle názoru soudu z hlediska zjištění skutkového stavu v celkovém souhrnu jednalo o informace aktuální. Není tedy pravdivé tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze zpráv z let 2015 a 2016. Žádné takové zprávy součástí správního spisu nejsou. Pokud jde o otázku objektivy, tak nelze přehlédnout, že autoři použitých podkladů, o nichž rozhodně nelze tvrdit, že by byly neaktuální (konkrétně analýza ze dne 30. 4. 2019 s názvem *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* a analýza ze dne 3. 7. 2018 s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi*) čerpali svá zjištění z různých informačních zdrojů, na které průběžně odkazovali, přičemž původci těchto informací byly mezinárodní organizace (OSN, OBSE, UNHCR), zahraniční státní orgány (Ministerstvo zahraničních věcí USA), neziskové organizace (Amnesty International) i veřejnoprávní média (ČTK). Soud má za to, že obsahují-li podklady pro vydání rozhodnutí odkazy na uvedené zdroje informací, pak naplňují požadavky čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s námitkou žalobkyně, že podklady použité pro vydání rozhodnutí byly neobjektivní či neaktuální. Žalobkyně navíc měla nejpozději při podpisu protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 2. 2019 možnost seznámit se s tím, s jakými podklady bude při posuzování její žádosti pracováno. Tehdy však proti kvalitě použitých informací, jejich aktuálnosti a hodnověrnosti zdrojů těchto informací nic nenamítala. I její žalobní tvrzení jsou v tomto ohledu velmi obecná a nikterak konkrétně nezpochybňují objektivitu podkladů, z nichž vycházel žalovaný.

21. Žalobkyně dále spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí v argumentu žalovaného, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzována výhradně osobní situace žalobkyně ve vztahu k zemi jejího původu a že není možné zabývat se v řízení případnými problémy, které mohou po návratu do vlasti hrozit jejímu manželovi, jenž podal navíc vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tuto argumentaci žalovaný užil při posuzování otázky, zda žalobkyně pocituje *odůvodněný strach* ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má). Žalovaný současně uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by vypovídaly o její obavě z pronásledování kvůli důvodům shora citovaným, a naopak výslovně odmítla, že by ve vlasti osobně měla jakékoliv problémy, ať už se soukromými osobami, tak se státními orgány.
22. Soud se s postupem žalovaného ztotožnil i v tomto případě, neboť žalobkyně žádné azylově relevantní skutečnosti nepředestřela. V průběhu pohovoru uvedla naopak to, že ve vlasti nebyla nikdy nijak obtěžována, nebyla fyzicky napadena, neměla žádné problémy se státními orgány, nebyla trestně stíhána. Na otázku, zda jí něco brání v návratu do Gruzie a zda by jí tam hrozilo nějaké nebezpečí, uvedla toliko, že neví. Ve shodě s žalovaným soud uvádí, že pouze skutečnost, že byl manžel žalobkyně v hlavním městě Tbilisi dvakrát napaden, nemůže představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany, jakkoli soud nepochybně, že problémy, kterým čelí jeden z manželů, se bytostně mohou dotýkat i manžela druhého. Problémy, kterým čelil manžel žalobkyně v Gruzii, však nebyly takového rázu, aby žalovaný poskytl manželovi žalobkyně mezinárodní ochranu. Přitom žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný žádosti manžela žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl, zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 52 Az 18/2019 - 42, zamítl. Je logické, že pokud žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany manželovi žalobkyně (a toto rozhodnutí žalovaného neshledal soud nezákonným), tím méně je může shledat v případě žalobkyně samé, jež sama ve vlasti nikdy neměla žádné problémy a jež údajně z Gruzie odcestovala jen z toho důvodu, že došlo k napadení jejího manžela. Pokud by žalovaný shledal natolik vážné důvody, aby mezinárodní ochranu manželovi žalobkyně uložil, pak by samozřejmě bylo zcela na místě, aby žalovaný též důkladně zvážil, zda pro politickou činnost svého manžela nemůže v případě návratu do vlasti hrozit srovnatelné nebezpečí také žalobkyni samé: tedy zda by nemohla být vystavena perzekuci už jen z postavení osoby blízké k manželovi. To však není případ nyní projednávané věci.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Lze tak uzavřít, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedopustil žalobkyní namítaných nezákonností. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a zároveň nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout i bez návrhu. Proto přistoupil k zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2020

Karel Ulík, v. r.
samosoudce